

19 Μαΐου 2018

Μνήμη γενοκτονίας Ποντιακού Ελληνισμού, Ελλήνων Ποντίων, Έλληнос Πόντου! (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπουσία](#)

Είναι τα θύματα της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου 353.00 χιλιάδες όσο υπολογίζονται οι νεκροί; Πόσες όμως, άλλες ζωές δεν καταστράφηκαν; Πόσες άλλες χιλιάδες δεν κακοποιήθηκαν βάνουσα -ψυχή τε και σώματι- χήρεψαν, ορφάνεψαν, έχασαν τις οικογένειες τους, τις ρίζες τους, τα χωριά τους, έμειναν άστεγοι, πείνασαν, πλανήθηκαν σε βουνά, δάση και σπηλιές, σκιάχτηκαν έως θανάτου μόνοι, έρημοι, αβοήθητοι, θηριομαχούντες -κυριολεκτικά και μεταφορικά- παραφρόνησαν, αυτοκτόνησαν γιατί δεν άντεχαν να συνεχίζουν να ζουν, ή ακόμη και για να μην πέσουν στα χέρια των διωκτών τους, άνθρωποι που η δυστυχία τους έφερε σε ξένα χέρια, σε ορφανοτροφεία, σε αλλογενείς και αλλόθρησκες οικογένειες;

Το ίδιο συμφορισμένοι δηλαδή ήταν και οι εναπομείναντες ζώντες Έλληνες του

Πόντου, ή ακόμη και αυτοί που πρόλαβαν να δραπετεύσουν και να ξενητευτούν σε άλλα μέρη. Ήταν και αυτοί αναπόσπαστο κομμάτι των θυμάτων της τουρκικής θηριωδίας. Ένας κόσμος που έζησε τον όλεθρο, την απελπισία και την απόγνωση, που ψηλάφησε τον θάνατο και την οδύνη, που έζησε την κόλαση και την χειρότερη ανθρώπινη συμπεριφορά, που κινδύνεψε και ο ίδιος μέχρι την σωματική επιβίωσή του. Για πάντα μάρτυρες και οι ίδιοι τελικά, και ομολογητές των μαρτύρων και των μαρτυριών!

Πότε ο άνθρωπος μπορεί να γίνει τόσο αιμοδιψής και αιμοβόρος απέναντι στον συνάνθρωπο του; Δεν έχει σημασία τι ακριβώς τους χωρίζει και ποιες είναι οι διαφορές τους. Αλλά αυτό, θα έπρεπε στο τέλος του 19ου αιώνα και στην συνέχεια του, τον 20ό να αποτελεί κοινό τόπο, σε όλες τις ιδεολογίες, τις θρησκείες, την πολιτική του κάθε κράτους... (Και ας φαίνεται ή είναι αποκλειστικά χριστιανικό).

Μήπως όμως στη συνέχεια συνέβη ακριβώς το αντίθετο;

Και στην περίπτωση αυτή, μπορεί οι άνθρωποι που υπέστησαν την γενοκτονία και την εθνοκάθαρση στα μέρη της Οθωμανικής αυτοκρατορίας (Αρμένιοι, Έλληνες, Ασσύριοι) να είχαν θρησκευτικές και εθνικές διαφορές, εντούτοις όλα αυτά έγιναν βάση ειδεχθούς πολιτικού προγράμματος για την επίτευξη της φυλετικής "καθαρότητας" στην καταρρέουσα αυτοκρατορία.

Γι αυτό και το έγκλημα της γενοκτονίας δεν ήταν στιγμιαίο. Και βέβαια, όπως αναφέραμε και πιο πάνω, δεν αφορά μόνον τους νεκρούς. Αλλά και τους επιζήσαντες, όπως και τους απογόνους, τους κληρονόμους της φρίκης που βίωσαν οι γονείς, οι παππούδες, οι προπάτορες. Και αυτό βέβαια αποτελεί και μια κληρονομιά μαρτύρων και νεομαρτύρων και για όλη τη Ρωμιοσύνη και τον Ελληνισμό.

Το ίδιο όμως αντιστοιχεί και στους διαχειριστές της φρικαλεότητας αυτής και τους απογόνους τους. Δηλαδή την επίσημη Τουρκία και τους πολίτες της.

Αυτοί κάποτε θα πρέπει να αναγνωρίσουν την ευθύνη για την φρίκη και την βαναυσότητα που εξάσκησαν στους συνανθρώπους τους, εις πείσμα -αν όχι σε κάτι άλλο- της ίδιας τους της συνείδησης. Και να η ενότητα που μπορεί να περιορίσει και να διαχειριστεί τον όποιο απανθρωπισμό. Η εσωτερική φωνή, που αδίστακτα απαγορεύει την εξολόθρευση του άλλου. Αυτό που στη συνέχεια λειτουργεί και ως τύψη. Συνείδησης τύψη...

Η καταστροφή και ο όλεθρος που συσσωρεύτηκε σ' αυτήν την ευρύτερη κοιλάδα του πόνου, την Μικρά Ασία, δεν ήταν μόνον ένα κατά συρροήν εγκληματικό φαινόμενο. Αλλά προπαντός ένα γεγονός φονικού ψυχικού απανθρωπισμού. Και στις δύο όμως περιπτώσεις, τόσο τα γεγονότα όσο και τα αποτελέσματά τους αφορούσαν ολόκληρη την οικουμένη και ολόκληρο τον πολιτισμό.

Δυστυχώς όμως, αντί να στιγματιστεί και να εξοστρακιστεί, απετέλεσε πολύ σύντομα προηγούμενο μιας ανάλογης γενοκτονίας και εθνοκάθαρσης. Και από την

Ανατολή και την Ασία, έστω την Μικρά Ασία, μεταφέρθηκε στην καρδιά της... πολιτισμένης Ευρώπης και την μορφωμένη Γερμανία. Πόσο μεγάλο ψυχικό κενό και συναισθηματικό χάσμα μπορεί να έχει ένας άνθρωπος που διατάζει την ολοκληρωτική εξαφάνιση ενός λαού; Και πώς τον ακολουθεί πρόθυμα σ' όλο αυτό το κακό ένας σχεδόν ολόκληρος λαός;

Αντί δηλαδή η Τουρκία και ο Κεμάλ να στιγματιστούν άπαξ και διά παντός, και να αποτελέσουν παράδειγμα προς αποφυγή, αντίθετα έγιναν κανόνας και “τελική λύση” για τον Χίτλερ και τις ναζιστικές ορδές, που έβαλαν στόχο να εξοντώσουν όλο τον εβραϊκό λαό και άλλους ενδιάμεσους “ενοχλητικούς” και παρείσακτους στην... μεγαλειώδη χιτλερική λογική και την κόλαση την οποία επαγγελλόταν.

Και το κακό δεν τέλειωσε εκεί για τον “πολιτισμένο κόσμο”, αφού και μια άλλη λαίλαπα, ο Στάλιν από την άλλη άκρη της Ευρώπης, κατεδίκασε και εξετέλεσε εκατομμύρια συνανθρώπους του. Αυτός μάλιστα, δεν έμεινε μόνον στους δεδηλωμένους ή κατά φαντασίαν “εχθρούς” της ιδεολογίας του και του εαυτού του. Προχώρησε και σε συνοδοιπόρους και στενούς του συνεργάτες. Μέχρι τότε πρωτεργάτες των φονικών του εκκαθαρίσεων.

Φαίνεται, όμως πως ο δρόμος της ανθρώπινης κατάπτωσης και του αίματος δεν έχει τελειωμό όταν έχεις αποφασίσει να τον διαβείς.

Αλλά για να επιστρέψουμε στις Ανατολής τα μέρη, την θηριώδη εγκληματική γενοκτονία και την εθνοκάθαρση των χριστιανικών πληθυσμών, διαδέχθηκε μια δεύτερη “συμφωνημένη” λύση εθνοκάθαρσης. Αυτής της ανταλλαγής των πληθυσμών. Της μεταφύτευσης σε “ξένα” χώματα ζώων που είχαν μεγαλώσει και αναπτυχθεί σε άλλο κλίμα. Το δικό τους εύκρατο κλίμα που οι ίδιοι μέσω των προγόνων τους, κατασκεύασαν, δημιούργησαν και ήξεραν μέσα σ' αυτό, να πορεύονται και να αντιμετωπίζουν τον καιρό, τον κόσμο, τις αντιξοότητες. Όταν αυτές βεβαίως δεν υπερέβαιναν τις ανθρώπινες διαστάσεις. Πράγματι, τις θηριώδεις και τις υπεράνω οποιασδήποτε λογικής προσπάθειες εξόντωσής τους δεν ήταν έτοιμοι να τις αντιμετωπίσουν. Παρ' όλα αυτά αντιστάθηκαν, όσο μπορούσαν.

Και βέβαια, όσο και αν οι αναφορές των διπλωματικών αποστολών μετέφεραν στον “πολιτισμένο” κόσμο το τι συνέβαινε στη ζούγκλα της Αυτοκρατορίας του Αίματος, εντούτοις οι κυβερνήσεις τους έμειναν ουσιαστικά αδρανείς και σίγουρα εσαεί συνένοχοι!

Και η Τουρκία όχι μόνον ένα κατά συρροήν εγκληματικό κράτος, αλλά και κατ' επανάληψη και κατ' εξακολούθηση. Μέχρι χτες, σήμερα και όπως φαίνεται και αύριο.

Σήμερα δεν γιορτάζουμε, πενθούμε, μνημονεύουμε, τιμούμε...

Μνήμη γενοκτονίας Ποντιακού Ελληνισμού, μνήμη Ελλήνων Ποντίων, μνήμη Έλληνας Πόντου!